

беност в мисленето на Яворов: постулирането на метафизичния образ на времето и безмилостното рушене на изкуствената метафизична обвивка на състоянията и явленията. Достатъчно е да сравним копнежното *Бъди при мен – бъди у мен* с горестното разкаяние *Проклет да е часа, когато те въведох там!* (Въобще за Яворовата метафизичност е характерно, че твърде бързо рухва под напора на някой важен, решителен времеви отрязък от миналото на лирическия Аз. Например в стихотворението „Ледена стена“, в което визията на метафизичния хронотоп изглежда най-непоклонима, диалектичното светоусещане рязко я нарушава: „Вечната стена – с глава я не разбих!“). Т.е., личното изживяване на времето и глаголната форма от несвършен вид, подчертаващи многократните усилия на лирическия Аз да надмогне херметизма на метафизиката, внезапно задават този личен свят – свят на тегнещото проклятие и екзистенциалната обреченост – като изкуствено конструиран, пресилено патетичен и в този смисъл като чисто *литературен*.)

На практика в поезията на Яворов след 1906 г. и по-конкретно след създаването на „Песен на песента ми“ от парадигматичния сюжет *разруха на личния свят – повторно съзиждане – йерархизация на ценностите – храм*, изглежда, оцелява само началният елемент, който обаче има не проложен, а подчертано епиложен характер. Ще си позволим едно обобщение, може би не съвсем коректно спрямо реалностите в Яворовата поезия, но необходимо като глобализация, за да можем да продължим по-нататък. Издигащият се все по-нагоре и нагоре вертикал на себепостигането в „Песен на песента ми“ в следващите текстове на поета все по-често е изговарян като илюзия, като непостижима имажинерност: *бездната* ще погълне *върха* („Тома“), което обяснява защо у Яворов далеч по-убедителен се оказва именно актът на спускане, на глъбинно себепознание или – увличащият устрем надолу. В контекста на засилената центростремителност надолу у късния Яворов („Падение“, „Видения“, „Да славим пролетта“, „Нирвана“) изцяло е оправ-